

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 265/2014
26.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Д.В. из З., против тужене О.ш. Б.Ћ. из Л., коју заступа З.П., адвокат из З., ради поништаја одлуке о дисциплинској мери престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2216/13 од 26.12.2013. године, у седници већа одржаној 26.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2216/13 од 26.12.2013. године у ставу првом изреке и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 415/2012 од 07.03.2013. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 415/2012 од 07.03.2013. године, усвојен је тужбени захтев и поништена су као незаконита решења тужене бр. 158/12 од 27.09.2012. године, којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа, као и решење школског одбора тужене бр.188/12 од 29.10.2012. године, по приговору тужиоца (став један и два изреке). Обавезана је тужена да у року од осам дана, а под претњом принудног изршења, врати тужиоца на рад (став трећи изреке), а ставом четвртим изреке је одређено да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2216/13 од 26.12.2013. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим изреке одбачена жалба тужиоца као недозвољена и неблаговремена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побјигану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ бр. бр.72/11) и утврдио да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене био распоређен на послове професора физичког васпитања, а 22.11.2010. године

директор тужене је донео закључак о покретању дисциплинског поступка против тужиоца због основане сумње да је извршио повреду забране насиља из члана 45. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања, тиме што је у холу школе дана 09.11.2010. године ударио песницом у грудни кош директора школе, који је том приликом задобио повреду грудног коша. Истог дана је донето решење о удаљењу тужиоца са рада због покретања дисциплинског поступка, а до његовог окончања, па је након одржаног дисциплинског поступка, лице овлашћено за вођење дисциплинског поступка и доношење одлуке З.П., донео 27.09.2012. године оспорено решење бр.158/12 којим је тужилац оглашен кривим што је извршио повреду забране насиља из члана 45. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања и изречена му је дисциплинска мера престанак радног односа. По приговору тужиоца школски одбор тужене школе је донео побијано решење број 188/12 од 29.10.2012. године, којим је одбио као неоснован приговор тужиоца и потврдио оспорено решење, уз назнаку да је решење школског одбора коначно. Утврђено је да је на основу овог решења директор тужене 14.11.2012. године донео решење о отказу уговора о раду тужиоца, које је тужиоцу уручено 19.11.2012. године, на које је уложио приговор школском одбору, а који је својим решењем од 07.12.2012. године тужиочев приговор одбио као неоснован. Утврдивши да је у вођеном дисциплинском поступку повређено право тужиоца на одбрану из члана 142. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и поништили побијана решења од 27.09.2012. године и 29.10.2012. године, уз обавезу тужене да тужиоца врати на рад.

Основано се у ревизији тужене указује да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено, због чега се правилност побијане одлуке за сада не може испитати.

Према одредби члана 139. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 72/09, 52/11) запослени може да одговара за лакшу повреду радне обавезе утврђене општим актом установе; тежу повреду радне обавезе прописану овим законом; повреду забране прописане овим законом и материјалну штету коју нанесе установи, намерно или крајњом непажњом, у складу са законом. Тужиоцу је у дисциплинском поступку на терет стављена повреда забране насиља из члана 45. став 2. наведеног закона. Према члану 142. став 8. Закона, покретање дисциплинског поступка за повреду забране застарева протеком једне године од учињене повреде, а према ставу 9. овог члана, вођење дисциплинског поступка за повреде забране застарева протеком две године од покретања дисциплинског поступка. Према одредби члана 143. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања, запосленом који изврши повреду забране, прописане чланом 44. до 46. тог закона, престаје радни однос када одлука директора о утврђеној повреди забране постане коначна и одузима се лиценца. Према одредби члана 144. Закона, радни однос запосленог у установи престаје у складу са законом, на основу решења директора. Према члану 145. наведеног закона, на решење о остваривању права, обавеза и одговорности, запослени има право на приговор органу управљања, у року од осам дана од дана достављања решења директора, а орган управљања дужан је да донесе одлуку по приговору у року од 15 дана од дана достављања приговора. Ако орган управљања не одлучи по приговору или ако запослени није задовољан другостепеном одлуком, може се

обратити надлежном суду у року од 15 дана од дана истека рока за доношење одлуке, односно од дана достављања одлуке.

У ревизији се указује да коначним решењем школског одбора тужене од 29.10.2012. године тужиоцу није престао радни однос код тужене, нити му је на основу тог решења о изреченој дисциплинској мери отказан уговор о раду, те да је нејасно како су судови обавезали тужену да тужиоца врати на рад само на основу поништаја спорних решења од 27.09.2012. године и од 29.10.2012. године.

У ревизији се истиче и да је тужилац водио још један спор против тужене школе у предмету Основног суда у Зрењанину П1 475/12, ради поништаја решења директора тужене бр.201/12 од 14.11.2012. године којим му је престао радни однос и отказан уговор о раду, као и против решења школског одбора тужене од 07.12.2012. године којим је одбијен његов приговор, и ради враћања на рад, те да је пресудом првостепеног суда тужбени захтев одбијен и да је у току жалбени поступак. Притом, чињеница је и да је у поступку правноснажно окончаном пресудом Гж1 2216/13 која се побија овом ревизијом, утврђено да је директор тужене на основу коначног решења о дисциплинском поступку донео решење о отказу уговора о раду 14.11.2012. године, и да је школски одбор 07.12.2012. године одбио тужиочев приговор као неоснован, али се, према образложењима побијаних одлука, овој чињеници није придао значај, односно она није правно оцењена.

Тужени је током поступка истицао да је против тужиоца вођен и кривични поступак у вези са његовим понашањем 09.11.2010. године, о чему побијане одлуке не садрже било какве разлоге.

Како се из изнетих разлога правилност побијаних одлука не може са сигурношћу испитати, Врховни касациони суд је уважио ревизију тужене и нижестепене пресуде укинуо.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано овим решењем, у изложеном смислу употпунити чињенично стање и водећи рачуна о правилној примени материјалног права поново одлучити о постављеном тужбеном захтеву.

На основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**